

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan psanik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 30. mal. travna 1886.

List 18.

Pogled v Jeruzalem.

(Konec.)

V Betlehem prišli smo v trenutku, ko so oo. Frančiškani imeli procesijo; bolj velikodušno kot prebivalci betlehemeski (svoje dni Zveličarja) sprejeli so nas le-ti. Kar precej smo se pridružili ginljivi procesiji; podali nam so male prižgane sveče, katero sem deržal v rokah. ko sem klečal na rojstvenem mestu božjega Emanuvela, tam, kjer so stale jaslca. (Procesija namreč gre vsak dan na vse ondotne imenitnoše svetišča: v kapelo sv. Jožefa, nedolžnih otročičev, sv. Jeronima itd. ter na zadnje v kapelo rojstva Gospodovega.)

Drugi dan, v nedeljo, daroval sem sv. mašo ob 4 zjutraj v kapeli Gospodovega rojstva sami. Potem zahajali smo zopet konje in obiskali polja, kjer so stali Jakopovi šotori, polje Bocovo in Rutino, polje pastirsko, kjer sem pervikrat, odkar sem v Judeji, slišal v germovji petje malih ptičev.

Betlehema nisem mogel zapustiti, da se ne bi tudi v priserčni pobožnosti spominjal svetih nedolžnih otročičev. Videl sem Vodnjak, v katerega je bil pometan velik del teh blaženih otrok; nahaja se ondi njim posvečen altar.

Vračaje se iz Betlehema v Jeruzalem obiskali smo grob Habakukov in malo naprej pomudili smo se v samostanu sv. Elija. Predstojnik skazoval nam je tukaj več različnih znamenitih reči, med drugim dolg štirovogelni kamen, na katerem je zdolbina, katera ima menda podobno človekovo. Izročilo pravi, da prerok Elija je večkrat spal na tem kamnu; samostan ustanovljen bil je v čast tega preroka. Naš Odrašenik je rekel, iz kamnov zamore narediti otrok Abrahamu. Otroci Abrahamovi namreč so postali kameni. Ubogi Judje! Njih bivanje v Jeruzalemu in njih oterpjenje v tej čudeženi deželi je najbolj skrivna resnica človeške zgodovine. Vendar pa verujem, da Bog bode spolnil, kakor je po svojem usmiljenji obljubil. V Jeruzalemu, kakor tudi po vsem vzhodu čuti se že začetek nekakega prebujenja, ki se bo zveršilo z vesoljnim vstajenjem. Oživiljenje teh mrtvih je težko, rad priznavam; skrivnost Božja je, katere pa nam ni preiskovati.

Prihodnji teden podal se bom zopet v cerkev Božjega groba, ter bom ondi opravil duhovne vaje. To svetišče sem že večkrat obiskal. Čuti se tam, kar se

drugej ne dá čutiti. Tam si nasledujejo službe Božje noč in dan. Vse večje verske družbe kristijanske, Gerki, Armenci, Rusi, Kopti prihaja in imajo délež s katoličani pri Božjem grobu.

Oni razkolniki so si oblačila Jezusa Kristusa med seboj razdelili; toda rimska cerkev ima najimenitnejšo oblačilo, suknjo brez šiva. Skušajo se med seboj, kateri bi Božjemu grobu skazal naj bolj spodobno čast. Kako zelo mora biti človek užaljen, ko vidi toliko ločitev v naročji ravno tiste družine. Toda njih vera, njih gorečnost za altar vstajenja dajó nadjati se, da se bodo nam približali. Ali naj je ljubezen izključena tam, kjer so združeni eni čuti vere in upanja? Gotovo ne; prepričan sem da je blizo trenutek, ko se bo zaslišal poljub mirú, kakor nekaj glas angeljev od groba Kristusovega do kuple sv. Petra v Rimu.

Za grobom stoji ubog majhen prostorček Koptov, kateri mi je pozor zbujal.

Kopti so etijopski menihi; ne dá se lahko misliti, kako močno so ubožni v tej revni deželi, bodi si ubožnost potem prostovoljna ali prisiljena.

Za klečalo služi jim nekaka berglja, na katero persi naslanjajo, kadar molijo stojé. Njih predstojnik, časten črnc s sivimi lasmi, kazal nam je največjo dobrovoljnost.

Pokazal nam je skrivnostnih starin, ki se boje nahajajo ondi na dvorišču tega samostančka. Grob Adamov in Eve, darilnik Melkisedekov in malo naprej kraj, kjer je Abraham imel darovati svojega sina Izaka? Govoril bom še o tem samostanu; če tudi se namreč ti spominki ne priznavajo za prave; vendar vedno ostane resnica, da proroška, kakor tudi zgodovinska djanja odrešenja so se spolnovala na ti sveti gori.

Tukaj dušo, katera se hoče posvetiti, vse tako rekoč sili k svetosti. Nikjer se človek ne učí bolj kot tukaj sam sebi odmrtni in v Bogu skrito živeti. Od groba Božjega naj se ta milost razširja na vse Sijonske goré!

Teodor Ratisbone.

Sveta hišica v Loreti.

Pred nekaj tedni razodevalo se je po časih, kako sramotno da ravna laška vlada s premoženjem svetišča v Loreti, katero je samolastno v skerb vzela.

Zaradi tega bode za katoličane dvakrat zanimivo, ako o tem svetišču kaj natančnejega zvedó, akoravno je Danica pred več leti že vso zgodovino o prenašanji lavretanske hišice obširno popisala. Ponovili bomo to reč le v posnetku.

Loreto je mestice na Laškem, blizu adrianskega morja, in po vsem svetu sloveči del tega mesta je v ondodni cerkvi, namreč „Casa santa,“ hišica svete Družine Jezusa, Marije in Jožefa. Cerkev so začeli zidati leta 1464, in 1587 so jo dokončali.

Sredi te krasne, z mnogimi umetnijami olepšane cerkve stoji „Casa santa,“ ali hišica svete Družine. Ta hišica je navadna iz rujavega kamnja zidana stavba, do 40 čevljev dolga, nekaj manj ko 20 čevljev široka in blizu 25 čevljev visoka. Ne prav v sredi je zid, duri so precej široke, na desni strani je majhno okence, in blizu okna nizek dimnik. Zunaj je ta hišica ob znožji obdana z marmorjem, znotraj je bogato okinčan oltar, v katerega dolbljini je podoba preblažene Marije Device v naročji s podobo božjega Deteta, ki je iz cédrovega lesa, olepšana z zlatom in dragimi kamni. To delo, kakor pravi izročilo, je od sv. Lukeža evangelista.

Ta v cerkvi Loreški stoječa hiša je ravno tista, v kateri je preblažena Devica Marija stanovala v Nazaretu, ko ji je bil angelj Gospodov naznanil, da bo Mati Božja. V ti hiši tedaj se je večna Beseda večnega Očeta včlovečila in je med nami prebivala.

To hišico, pravi izročilo, so angelji nebeški ob koncu 13. stoletja po suhem in po morji prenesli v Evropo, dokler ni dospela na kraj, na katerem zdaj stoji.

Svet današnji čas tako rad dvomi in pretresa, kadar koli se na verske reči zadene, sicer pa dostikrat naj neumniše vraže kot resnico terdijo in verjamejo. Pri vsem tem pa bodi opomnjeno, da to ni kaka verska resnica ali člen katoliške vere, katero bi človek pod grehom bil zavezan verovati. Noben katoličan ni zavezan, da bi to veroval; vendar pa pameten človek brez preiskave tudi ne bo zavergel dogodbe, česaravno se mu čudna zdi. Posebej katoličan veruje in mora verovati, da je Bog čudeže delal, in da jih še delati zamore. Da imamo pa tukaj, ako so ti dogodki resnični, s čudežem opraviti, to je samo po sebi jasno. Mi tedaj ne smemo nad resničnostjo, da bi bila hišica iz Nazareta v Loreto prenesena, iz tega vzroka dvomiti, ker se nam nemogoče zdí, da bi se zamogla hiša tako dolgo pot čez morje prenesti.

Poskusimo tedaj popisati dokaze, na katere zastavljeno je pobožno mnenje, da je bila „Casa santa“ iz Galileje na Laško prenesena. Preišimo stvar brez predsodkov. Po enoglasnem sporočilu vseh ljudi, ki so bili kdaj v Nazaretu navzočih, ki so kedaj o tem mestu v Galileji kaj pisali, bila je to hiša preblažene Device Marije, namreč njena očetovska hiša, kjer je živela pri svojem očetu Joahimu in svoji materi Ani, bilo je, pravim, poslopje, zidano v skalnati duplini.

Tako ubožno bilo je stanovanje, v katerem sta stanovala Joahim in Ana s svojo hčerjo, preblaženo Devico, in v kateri se je zgodil čudež včlovečenja Božjega Sina. Mesto Nazaret je bilo leta 74 za Vespazijana razdijano; vendar je ostala pa ta hiša pod razvalinami mesta nepoškodovana do tistega časa, ko jo je cesarica Helena zopet našla. Ta cesarica dala je častitljivi kraj vgraditi v cerkev, katero je tu nad hišico dala zidati. Sv. Hieronim govori o tej cerkvi v petem, in Beda Častitljivi v osmem stoletju. Janez Flocas terdi, da jo je vidil l. 1185. Sv. Ljudovik obiskal je to cerkev v praznik Marijinega oznanjenja leta 1552; 39 let po tem obisku kralja Ljudovika v Nazaretu, namreč leta 1291, prišla je vsa Palestina v roke mohamedanske, in bilo

je 25.000 katoličanov pomorjenih in 200.000 v sužnjost odgnanih. Vsi sveti kraji bili so oskrunjeni in tudi od sv. Helene zidana cerkev v Nazaretu je bila razdjana; vendar je pa mala hišica preblažene Device odšla razdjanju.

Desetega maja imenovanega leta, ko je papež Nikolaj IV vladal sv. Cerkev, prebivalci mesta Tersata in Reke v Dalmaciji zagledajo na neki višini med obema krajema malo hišico, ki je bila zidana, in je brez podlage (temeljna) na tléh stala. Ko je počil glas, da stoji tam hiša, o kateri noben človek ne vé, od kod in kaj da je, vrelo je ljudstvo s Tersata v tropah na tisto mesto in je ogledovalo hišo, nihče pa ni vedil pojasniti, od kod in kakó je poslopje tje prišlo. Prejšnjo noč je Aleksander, škof na Tersatu, popolnoma oslavljen in na smert bolan ležal na postelji, povedal pa je, da je imel prikazen, katera mu je naznanila, da hiša, v kateri je Beseda meso postala, je prinesena v njegovo sosedstvo, in v znamenje, da je ta prikazen resnična, je neki kar neutegoma ozdravel. Škof vstane, sliši kako ljudstvo suje k neki neznani hiši, stopi med množico, pové, kako je bil kar precej ozdravljen in kaj mu je bilo razodeto, da je ta hiša tista izbica, v kateri je preblažena Devica v Nazaretu stanovala.

Poglavar Dalmatinske okrajine nato odbor štirih razumnih in poštenih mož pošlje v Nazaret v Palestino, da naj to stvar preiščejo. Ko se je odbor vernil, je enoglasno poročal, da tisto malo poslopje v Nazaretu, ki je bilo délež preblažene Marije Device, je od tam zginilo, vendar se pa podlaga (temelj) tam še vidi. To podlago je odbor premeril, in našel, da se v dolžini, in širjavi, kakor tudi v debelini zidov popolnoma vjema s tem poslopjem, ki stoji v Dalmaciji. Tudi kamenje in malta hišice, ki se je v Dalmaciji prikazala, je ravno tako, kakor pri drugih poslopih in podertinah v Nazaretu. To poročilo poterdili so ti 4 odborniki s prisego, narejeno je bilo pismo, ki se je hranilo v pismohramu. Štirje zanesljivi pisatelji poročajo nam te dogodbe, pri čimur je pa opomniti, da ti niso živeli enočasnó s pripovedovanimi dogodki. Od takrat je vedno vrelo na trume ljudstva k sv. hišici v Dalmaciji opravljat svojo pobožnost.

Čez tri leta in sedem mesev, v noči od devetega do desetega grudna 1294, ko je sv. Celestin V vladal sv. Cerkev, zginila je hiša z mesta, na katerem je stala v Dalmaciji, prebivalci mesta Rekanati na Laškem pa so jo zagledali je nekem lovorjem gozdu, ki je bil last neke pobožne gospé, kateri je bilo ime Lovreta. Hiša bila je prenesena čez jadransko morje. Rekančani so vedeli o prikazni hiše v Dalmaciji in marsikteri so jo ondi tudi že videli, in spoznali so jo precej, da je ravno tista hiša, katera je stala unkraj morja. Vendar je bil pa na Laškem zopet odbor šestnajstih imenitnih mož v to sestavljen, da naj popotvajo najprej na Tersat in od ondod v Nazaret, ter da se ta stvar popolnoma zagotovi. Na Tersatu pričalo je ljudstvo enoglasno in z žalostjo, da sv. hiša je v ravno tisti noči tam izginila, po kateri so jo v Rekanatu zagledali. Od tam potoval je odbor v Nazaret, in našel, da je poročilo prejšnjega odbora resnično, in tudi ta odbor je zopet napravil pismo in ga podpisal. Čez osem mesev se je hiša vzdignila na novo in ostala je na nekem sosednjem griču. Zopet dva mesca pozneje vzdigne se hiša še enkrat, in posadi se na mesto, kjer še zdaj stoji.

Leta 1530, nad 200 lét po prenesenju sv. hiše, poslal je papež Celestin VII tri svojih gospodov kamer-nikov na novo preiskavanje v Nazaret, ki so pa, vernivši je se, vse prejšnje poročila poterdili.

Ti možje prinesli so iz Nazareta seboj kamenov, ki so bili ravno taki, kakor so oni, iz katerih je sozidana sv. hiša, kakoršnih kamenov pa po celi okolici Reka-

nataki ni nikjer dobiti. V teku poznejšega časa so se godile še daljše preiskovanja o tej sv. hišici, pa vsako preiskovanje je resnico prenešenja poterdilo. Papež Sikst V je na prednji strani cerkve, v kateri je napravil napis: „Deiparae Domus, in qua Verbum caro factum est.“ (Hiša Matere Božje, v kateri je Beseda meso postala.) Hiša je v notranjem 29 čevljev in 9 palcev dolga, 12 čevljev in 8 palcev široka, in 13 čevljev in 3 palce visoka. Že 500 lét prihaja brezštevila romarjev iz vseh krajev v Loreto, sv. hišo častit in tam prečastljivo Mater Božjo prosit, za priprošnjo pri njenem Sinu; in res brez števila milost je Bog tam ljudem že skazal: („Canis. St.“)

Med vsem naj bolj gotove priče teh dogodov pa so menda neštivilne milosti, ki jih verniki dosežajo na tem kraju. Vsem svetu je znano med drugim, da je ranjki papež Pij IX bil ravno v hišici Marijini ozdravljen svoje hude bozjasti. in tako drugi po vsem svetu. — Mnogi odpustki so sklenjeni z obiskovanjem te cerkve, kateri pa se zamorejo sedaj doseči tudi v Suši nad Železniki, v Zaliloški duhovniji. Ranjki preblagi č. g. Anton Pintar je bil nekaj let pred svojo smertjo cerkvi, ki jo je on zidal, zadobil te milosti iz Rima.

Iz Furmaherjevih spisov.

(Dalje.)

28. Pred spovedjo:

Vstati hočem in verniti se k svojemu Očetu, ter mu porečem: Oče grešil sem zoper tebe in zoper nebesa! (Luk. 15, 18.)

29. Po spovedi:

Terpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, zaslužnje preblazene Device Marije in vseh svetnikov in karkoli sem dobrega storil ali hudega preterpel, naj mi bo v odpuščenje grehov, v pomnoženje milosti in v večno zveličanje.

30. Pred sv. Obhajilom:

Verujem, da je to res Jagnje Božje; upam da mi je že odvzelo moje grehe; ljubiti hočem Jezusa Kr. čez vse, ker se poniža priti pod mojo streho, dasiravno nisem vreden.

31. Po sv. Obhajilu:

O sv. večerja, pri kateri sem Kristusa prejel, in obhajam spomin njegove smerti; moja duša je zdaj napolnjena z milostmi in dobil sem zastavo večnega življenja. — Duša Kristusova, postveti me i. t. d.

32. Kadar se gre memo cerkve:

Resnično, tukaj ni družega, kakor hiša Božja, in vrata nebeška. (Gen. 28, 17.) — Verujem, o Jezus, da si tukaj resnično pričujoč v najsvetejšem Zakramentu.

Bodi česčen in hvaljen vsaki čas,
V naj svetejšem zakramentu Jezus naš.

33. Kadar se gre memo križa:

O Jezus, spomni se name,
Ki si terpel zame,
Da moja duša pri sodbi Božji
Ne bo pogubljena!

34. Kadar se gre memo podobe ali kapele Matere Božje ali kakega družega Svetnika:

Prosi za nas, sv. Božja Porodnica! Ali pa: Prosi za nas, sveti J. (Imenuj svetnika) ali sveta J. (imenuj svetnico). Da bomo vredni obljud Kristusovih!

35. Kadar se gre memo pokopališča:

Bog jim daj večni mir in pokoj; večna luč naj jim sveti! Naj v miru počivajo. Amen.

36. Pred jedjo:

Oči vseh se v tebe ozirajo, o Gospod! in ti jim daješ jedi o pravem času; ti odpiráš svojo roko in napolnuješ z blagoslovom vse, kar živi.

Gospod, usmili se! Kriste, usmili se! Gospod, usmili se! Oče naš! Molimo: Prosimo te, o Gospod, blagoslovi nas in te svoje darove, katere hočemo zdaj od Tvoje dobrote prejeti po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen. —

Ukaži, Gospod, blagosloviti!

K nebeški pojedini nas pripelji, o Kralj večne časti!

37. Po jedi:

Ź. Slavé naj te, o Gospod, vse tvoje dela;

R. In tvoji sveti naj te hvalijo!

Gospod usmili se nas! Kriste usmili se nas! Gospod usmili se nas! Oče naš . . . tiho.

Molimo: Zahvalimo se ti, o Gospod, za tvoje dari in dobrote, katere si nam dal, in te prosimo, dajaj jih nam še do našega pravega časa, po naši smerti pa dušam sv. raj. Amen.

Molimo: Prosimo te, o Gospod, poverni vsem, kateri so nam kaj dobrega storili, zavoljo Svojega imena, večno življenje. Amen.

In vernih duše naj po milosti Božji počivajo v miru. Amen.

38. Zvečer pred izpraševanjem vesti:

Pridi na pomoč, sv. Duh, in razsvetli moje serce, da spoznam, kaj sem danes grešil! — Jeruzalem hočem s svetilnicami preiskovati! — Spoznal bom zoper sebe svojo krivico Gospodu, in ti mi bodeš odpustil hudobijo mojega greha! (Ps. 31, 5.)

39. Preden greš spat:

Po noči povzdiguje svoje roke proti svetišču, in hvalite Gospoda! (Ps. 133, 2.) Po dnevu (mi) je Gospod pošiljal svojo milost in po noči (naj mu) bo hvala (Ps. 41, 9.)

40. Kadar se slačiš:

Reven in brez vsega sem prišel na svet, reven in brez vsega se bom v zemljo povernil; o da bi ne bil sodnji dan najden reven in brez obleke pravice in dobrih del! Naj bi se moja sramota ne videla, temveč naj prinesem saboj svatovsko oblačilo milosti Božje!

41. Kadar se spat uležeš:

V tvoje roke, o Gospod, izročim svojo dušo! (Luk. 20, 15.) Vse noči hočem prati svojo posteljo, in solzami močiti svoje ležišče. (Ps. 6, 7.) — O Gospod, varuj me nagle, neprevidene smerti! — Kdaj se bom zadnji-krat ulegel? Ktera bo moja zadnja noč?

42. Preden zaspiš:

Jaz spim, moje serce pa čuje. Nikar ne pusti, o Gospod, da bi kdaj v smertnem grehu zaspal in bi se moj sovražnik zoper mene bahal, rekoč: Premagal sem ga!; temuč stori, da bom enak ljudem, ki čakajo svojega gospoda, kdaj se bo vernil od ženitnine, da mu, kadar pride in poterka, zdajci odpró! (Luk. 12, 36.)

43. Ako se po noči zbudiš.

Spominjam se po noči tvojiga imena, o Gospod, in deržim se tvoje postave! (Ps. 118, 55.) — Kakor

otrok v naročji svoje matere brez skerbi leži in spi, tako se jest popolnoma tebi izročim, ki čuješ nad menoj, kadar spim! — Oh Gospod, usmili se vsih bolnikov, ki od bolečin spati ne morejo! O Gospod, usmili se vernih duš v vicah!

44. Ako silačen:

Spominjaj se ojetrega Jezusovega posta, in kako so svetniki veliko lakoto terpeali. Prosi pa Boga še bolj, da ti potolaži tvojo dušno lakoto, da ti nikoli ne bi manjkalo kruha Božje besede, in tistega kruha, katerega je Jezus iz nebes prinesol!

45. Ako si žejin:

Spominjaj se pekoče žeje Jezusove na križi, katero je terpel zavoljo tvoje nezmernosti in pijanosti. Prosi ga pa s samarijansko ženo, da ti da on vode svojih milost, ki teče v večno življenje!

46. Ako stojiš:

Pomislj, kako sv. Pavel opominja: Kdor stoji, naj gleda, da ne pade. (I. Kor. 10, 12.) Spominjaj se grehov, v ktere si že padel in sramuj se svojih! Poslušaj pa tudi in vbogaj sv. Petra, ki pravi: Zoperstavlajte se hudemu stanovitni v veri! (I. Pet. 5, 9.)

47. Ako sediš:

Misli na tiste srečne sedeže, ktere je Jezus svojim zvestim in vernim služabnikom pripravil v hiši Očetovi, pri mizi, kjer sedé očaki Abraham, Izak in Jakob. Delaj pa tudi pridno in spolnuj svoje dolžnosti zavoljo Boga; zakaj kdor bo obilno sejal, bo tudi obilno žet, in za veliko terpljenje bo tudi obilno plačilo v nebesih.

48. Ako se ti dobro godi, v sreči:

Moja duša poveljuje Gospoda, in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarji. Ker velike reči je nad mano storil, On, ki je mogočen in je sveto njegovo ime! (Luk. 1, 45.) — Tebi, o Bog, bodi čast in hvala za vse! — Daj mi pa, o Bog, tudi spoznanje in moč, da se v sreči ne pozabim, in da te nikdar ne želim!

49. Kadar se ti slabo godi; v nesreči:

Kakor je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo! Gospodovo ime bodi čiščeno! (Job. 1, 21.) — Zame je dobro, o Gospod, da si me ponižal, da se učim tvoje sodbe. (Ps. 118, 75.) Daj, o Gospod, da mi bo ta skušnja k zaaluženju in zveličanju!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Prečastita gg. postna pridigarja Klinkowström in Starè sta velikonočno nedeljo sklenila svoje prelepe in podučne govore. Pervi je govoril o častitljivem Gospodovem od smerti vstajenji in je zlasti prav umoslovno skazoval, kako je Kristus resnično umerl, iz svoje lastne moči od smerti vstal in je torej pravi Bog. Starè pa je pojasnoval nebeško veselje. Oba sta se pri slovesu prav prijazno zahvalila za tako obilno poslušavstvo in vošila, da bi kdaj v nebesih skupaj obhajali nebeško Alelujo. Odšla sta prav zadovoljno po noči od ponedeljka do torka proti Dunaju in na daljno svoje apostolsko delo. Upati se smé, da marsikteri brezverec je dobil jasne misli in da trud ni zgubljen.

Prelepi so bili dnevi velikega tedna, cerkve polne molivcev pri Božjih grobih, obhajanje vstajenja po vsih cerkvah prav častitljivo.

Procesijske sv. Marka v torek se je vdeležilo precej ljudstva, pa bi se ga lahko bilo še prav veliko več. Prebivalstvo, zlasti višjih stanov, premalo prevdari, da pri teh očitnih in skupnih molitvah se moli zlasti za srečno, dobro letino in za odvrnjenje mnogoterih nesreč in stisk skozi leto, ki bi se jih gotovo veliko manj zgodilo, tudi po gosposkih hišah, ako bi se očitnih in skupnih molitev obilniše vdeleževali, katero dolžnost je tudi pridigar pri sv. Petru, gosp. Malenšek, močno zaterjeval. To naj bi si zapomnili vsi meščani posebej za bližnje procesijske križev teden, za procesijo presv. Rešnjega Telesa itd. Velika cerkev sv. Petra je bila natlačeno polna; spredej je bilo posebno veliko otrok; čudno pa je, in obžalovanja vredno, da mladina dandanes tako malo moli iz bukvic sv. mašo, kakor da bi že manjši otroke bil oblizal liberalizem! Molka ne, bukvic ne v roki; tedaj kaj?.. Otrok ne dojemlje v strahu Božjem, torej ni čudo, da ostane lesén za vsa dobro, brez blazih občutkov do Boga in bližnjega, ko odrasča. Svoje dni smo v jeseni pričenjali šole za silo tu pa tam po deželi, in v malo mescih so otroci spodbudno v cerkvi iz bukvic brali, da jih je bilo veselje videti; zdaj — pri tolikih „laternah“ in „lešarbah“ olike se pobožnost v cerkvi zelo pogreša, toliko bolj, ker tudi olikani gospodje le prevečkrat očitno kažejo, da se pri njih pogreša, kar je „primum necessarium“ in podlaga vse omike.

Bos. Dubica, 20. mal. trav. 1886. Hvaležno sem prejel 86 gld. 17. aprila: 35 gld. za zvonček, 10 gld. za misijon, pa za svete maše 41 gld.: 20 za bolno in duše v vicah, 21 pa za družih 35 maš poslanih od g. B. B. Vsim dobrotnikom Bog poverni, ter jim dodeli že tukaj veselo veliko noč, tamkaj pa enkrat slavni vskrs (vstajenje)! — Odkar je stvarjena duša mojemu zvončku (kombelj za 5 gld.), upam da bode izrastlo tudi še večji telo, sicer bi se duša ne mogla vanj skriti, bila bi celó prevelika, ter bi ga razgnala.

Pa mesto praznih svojih besedi, pošljem vam tehtno pismo veleč. očeta opata Franca Pfanner-ja iz južne Afrike, iz katerega izvolite posneti, kako se godi njegovemu misijonu med Zulu-črnci, kjer sije sv. veri še zlato solnce svobode; kjer ne ovéra noben paragraf framasonskih zakonov delovanja gorečih verovestnikov, ne v cerkvi ne v šoli; kjer ni ogleduhov, zalezuhov in ovaduhov mnogoterega kopita. Prečitavši ta dopis mislim sem si: prav temu podobni so morali biti vsi misijoni benediktinski in cistercijski po nekaj krivo-božni Evropi, kateri je globoko vkoreninjena sveta vera pridobila pravo oliko in omiko ter gospodarstvo sveta. Belcebub je po svojih ogleduhih že gotovo doznal, da se želé črnci po duši obeliti, in gotovo je že zbral svoje verne v zbor, da čuje dobre svete, kako bi se moglo prepričati dozdej neslišano poželenje Zulu-črncev. Da ima ta narod novošegnega prezidenta, ne bilo bi težko luciferu najti pomoček zoper njihovo preobračanje, ali nima ga; angleška vlada je menda v Evropi edina, ki ne tlači po nikakvih zakonih svobode sv. Cerkve; ona sicer dopušča, da se prižigajo luči tudi tiču pod petó sv. Mihela, ali nikakor ne brani, da se prižigajo pravemu Bogu, ko več vlad skor želí, da bi onemu tiču prav debele bakle gorele, pravemu Bogu pa nič ali samo majhne lampice berlele. — Pa obljubo svojo sem že prelomil, vidim da sem jezičen; zato naj jenjam, edino voščim še veselo alelujo! Z Bogom! hvaležni

V. Lah.

Pristavek. Onih 17 ss. maš (Polone Galijot) za 15 gld., o katerih pita g. B. B.—1, sem prejel 21. pros. 1886 = 12 pro viva dante et fidelibus defunctis á 1 gld. = 12 gld.; = 5 ad intentionem dantis á 60 kr. = 3 gld. = 15 gld. pro 17 sacris.

Radeče, poleg Zidanega mosta. (*Ginljivo slovesnost*.) Čas mi ni dopuščal, da bi bil poprej poročal o prelepih, vsi Radeški fari nepozabljivih slovesnostih, ktere smo preživeli od 23. marca do 4. aprila tekočega leta. Naj mi toraj dovolijo velečastiti bralci „Zgodnje Danice“, da ob kratkem popišem dogodke teh veselih dni naše dušne sreče. Dopolnile so se namreč vroče želje naših farmanov, ko je bil naš čast. župnik, gosp. Andrej Pavlič, naprosil preblage očete Lazariste iz Celja, da so prišli k nam opravljati sveti misijon. Dne 23. sušca dopeljali so se trije čč. očetje misijonarji na težavno delo. Misijon je vodil o. Janez Macur, a spremljala sta ga oo. Anton Geršak in Fr. Janševac. V skerbi smo bili le zastran spovednikov, ker je fara precej številna. Pa tudi te ovire so se bile odstranile, kajti Gospod je bil poslal, če tudi ne veliko število, zato pa neutrudljivih delavcev v svoj vinograd. Hvalo vemo najprej celjskemu samostanu oo. kapucinov za izvrstno pomoč, kakor tudi čč. gg.: Antonu Mežnariču, deficitentnu lavantinske škofije, in verlima sosedom iz štirake fare Loke, kteri so bili prihiteli zdraviti dušne rane naših farmanov.

Vseh serca so bila ginjena, ko je takoj 23. sušca popoldan pripravljaj P. Franc našo šolsko mladež na spoved, ter jo prihodnji dan v preizverstnem govoru popeljal k mizi Gospodovi. Pero mi je preslabo, popisati vnetost tega gospoda. smem ga pa zagotavljati, da bodo njegove serčne besede tudi našle v mladih sercih svoje mesto. Bog plačaj in blagoslovi njegov trud.

Na to se je 24. p. m. pričel sv. misijon za odraščene. „Omne initium fervet, sed finis coronat opus.“ Nimam namena in tudi ne morem popisati, s koliko vnetostjo so si pridobivali, pa tudi pridobili serca naših farmanov v svojih lepih misijonskih govorih. Le toliko rečem, da od dne do dne bila je cerkev sv. Petra bolj natlačena, o praznikih pa se je naukaželjne množice vse terlo. Le Bog sam vé, koliko zgubljenih ovčic povernilo se je v Gospodov hlev nazaj, koliko spokornih solz potočilo in koliko dobrih sklepov storilo. Prehitro nam je pretekel ta veseli čas nebeškega blagoslova. Kar naenkrat približali so se zadnji dnevi, nam vsem nepozabljivi. Zadnje soboto, 3. aprila, terlo se je že na vse jutro polno ljudstva, a varhi naslednjega dne pa so čakali na sv. obhajilo. V slovesnem priterkavanji naznanjali so na večer farni zvonovi spravo Radeške fare z Bogom in z ljudmi, ob enem pa nam tudi milotožno naznanjali, da drugi dan je sklep sv. misijona. Po pripravljenem govoru bilo je v nedeljo zjutraj splošno sv. obhajilo. Vseh obhajancev ves čas sv. misijona bilo je lepo število — nad dve tisuč. Tu je bilo potreba viditi pobožno in spodbudljivo obnašanje obhajancev. —

Za to prelepo slovesnostjo sledila je kmalo druga. Naš križev pot ni bil še blagoslovljen. Škoda toraj velika za zgubo odpustkov, namenjenih zvestim in pobožnim molivcem sv. križevega pota. Porabila se je lepa prilika, gospod župnik poprosil je dovoljenja pri v. č. škofijstvu in ta dan blagoslovil ga je pri dopoldanji slovesnosti č. o. Janez Macur. Ginljivo je bilo viditi, ko so v župnijski hiši vse ovenčane štacije zadeli mali šolarji in jih v slovesni procesiji nesli v cerkev, kjer so se postavile na svoje mesto in blagoslovile. Neslo je 14 dečkov, svetilo 14 belooblečenih deklic, pred njimi pa so nosile tri deklice tablico, ktera se je v cerkvi obesila v vedni spomin blagoslovljenja sv. križevega pota. Do solz ginjena molila je velikaneka množica s svojim duhovnim pomočnikom sv. križev pot.

Za popoldan bil je napovedan sklep. Sošla se je bila neštevilna množica ljudstva. Bila je vsa Radeška fara, a tudi iz sosednjih duhovnij je vse hitelo poveličevati sklepno slovesnost. Točno o poli dveh blagoslovil

se je pred župnijo velik misijonski križ, kterega bo prekrasno kinčala izvrstno izdelana podoba Kristusovega telesa v naradni velikosti iz delalnice Purgerja na Tirolskem. Sedem čverstih mladenčev vzdignilo je križ, ter so ga nesli v slovesnem obhodu po našem tergu. Pred križem šli so šolarji s svojo zastavo, a dopoldanji nosilci sv. križevega pota šli so spredi in za križem z gorečimi svečami. Tem na strani delala je špalir požarna bramba našega terga, ktera se je poločestvilno s svojim načelnikom v društveni opravi vdeležila slovesne procesije, se izgledno obnašala, skerbela tudi drugje za lep red, slednjič pa se vstopila v cerkev za šolarji pred velikim altarjem, da je varovala prevelike gnječe. V kupo veselja, kterega smo v tako obilni meri uživali, kanila pa je bila tudi bridka kaplja žalosti. Čast. gospodu župniku povernila se je bila stara bolezen v nogi, ktera, dasi sicer nenevarna, ga je vendar zadrževala, da se slovesnosti zadnjih dni ni mogel vdeleževati. Procesijo je toraj vodil sosednji župnik Janez Dolinar. Nad tri tisuč ljudi, par za parom razverstenih, pomikalo se je v najlepšem redu, v najugodnejšem vremenu med razsvetljenimi hišami našega terga uad četert ure daleč na okrog, in so v goreči molitvi in vbranam petji čast skazovali svojemu križanemu Odrašeniku. Med vsemi slovesnostmi bila je ta procesija najbolj veličastna. Precej časa je terpelo, da smo dospeli zopet nazaj in na to se je postavil v neugasljiv spomin teh dni božjega blagoslova sv. misijonski križ pri farni cerkvi.

Vse ljudstvo je bilo ginjeno tolikih slovesnosti. Gotovo je toraj iz serca šlo zastopnikom naše občine, ko so prišli pod načelništvom svojega župana, g. Franca Juvančiča, z vnetim srcem zahvaliti za neprecenljive dobrote, ktere so prejeli po veleč. o. od neskončno dobrega Boga. — Med slovesnim zvonjenjem zapustili so nas še tisti popoldan gg. misijonarji, spremljala jih je naša iskrena hvaležnost. Naj toraj na tem mestu veleč. oo. misijonarjem, kakor tudi vsem drugim, kteri so na kakoršen koli način pripomogli k tako lepim dnem naši fari, izrečem preserčen: Bog plačaj.

Kako valja naviečstati rieč Božju propoviedju i katekesom. — *Pastirski naputak za svakoga svećenika a posvi.* (Kako je treba oznanovati besedo Božjo s pridigo in katekezo. Pastirski navod za vsacega mašnika v pastirstvu.) — Knjigo, silo praktično, važno in potrebno s tem naslovom je dal na svetlo sarajevski nadškof presvitli gosp. dr. Stadler. Znano je, da je visoki gospod zraven višega pastirstva tudi učen pisatelj, in omenjeno preizverstno delo priča, koliko je vikšemu bosanskomu pastirju do tega, da bi se narod povzdignil na višjo stopinjo. Na 457 stranéh zala knjiga uči v prvem delu, kako naj se pridiga, v drugem pa, kako naj se podučuje keršanski nauk. Pretolmačil je Presvetli nadškof svoje obravnave po slavnem Dupanloup-u, rabil tudi druge slavne pisatelje.

V ginljivi okrožnici do čast. duhovstva, ki je knjigi na čelu, pojasnuje višji pastir, kako silo važno in potrebno je to opravilo in koliko na tem, da se prav in vestno zveršuje. Pravi n. pr.: Utegne se dogoditi, da se posamezni kristjani morejo pred Bogom izgovarjati, da nekterih verskih resnic ne znajo; toda mi se nikoli ne moremo opravičiti, ako jim ne tolmačimo vsih resnic, ktere nam je Bog izročil, da jih ljudstvu oznanujmo.

Ne bodem dalje tega pojasnoval, temuč, ker je prilika, naj tukaj še omenim, kako velika dolžnost je tudi za vernike, resnice sv. vere poslušati, se jih učiti, ker imajo duhovni tako ostro naloženo oznanjati jih.

Natisnjena je knjiga v Zagrebu in naroči si jo najložej po „Katol. bukvarni.“

Zdravilo zoper sovraštvo do duhovnov.

Pred nekaj časom bilo je v eni vestfalskih vasi cerkveno blagoslavljanje (žegnanje). Osem duhovnov iz okolice bilo je navzočih in tudi vsi imenitnejši tega kraja bili so k prazniškemu obedu povabljeni. Naj bolj posebna v ti družbi bila sta pater Bernhard, majhen, medel frančiškan, že pri sedemdesetih letih, ki je bil daleč na okrog znan za naj pobožnejšega mašnika, za najboljšega spovednika, naj izverstnejšega pridigarja in naj bolj neutrudljivega dušnega pastirja. Njemu nasproti bil je doktor (zdravnik) D —, znan kot brezveren posovalec in prederzen nasprotnik sv. Cerkve, čigar naj ljubše opravilo je bilo, v kerčmi duhovne vesploh sramotiti in o njih hudobno govoriti. — Ta padar sedel je patru Bernhardu nasproti in je željno prežal na priložnost, da bi začel svoje sramotno rokodelstvo. Slednjič se mu posreči in v mirni tihoti pripoveduje s farizejsko nejevoljo, kako je bil pri smertni postelji uboge žene, ki je dala duhovna poklicati, da bi še enkrat prejela ss. zakramente. Toda duhoven je odgovoril, da prej ne pride, dokler se mu toliko in toliko pristojbine ne plača. Žena bila je do kože ubožna in tako je on, zdravnik, župniku poslal zahtevanega pol tolarja; ta pa je prišel, ko je bila žena že umerla.

Nastane mučna tihota; nobeden ni hotel kaj reči, če tudi je bila stvar prav očitno zlagana; kajti, ako tudi ne gledamo na nič družega, bil je doktor sam znan skopuh najpervega kopita. Doktor ogleduje se okrog z zmagovitim smehljanjem in izpije svoj kozarec vina z veliko zadovoljnostjo sam do sebe.

Kar zazvenči terkanje na kozarec in vzdigne se mali P. Bernhard. „Gospodje,“ pravi kratko, „vsak otrok mora imeti svoje ime, in junak vsake zgodbe tudi; prosim tedaj gosp. doktorja v imenu družbe, naj nam pové ime duhovna, kateri se je v svoji dolžnosti tako daleč spozabil, da ne bode na sumu kakí nedolžen.“ — „No, No,“ pravi obotavljaje se doktor, „imen ne imenujemo radi.“

„V tem slučaju je pa potreba,“ odgovori mirno starček. In vsa družba mu je priterdila. — „Ime! Ime!“ kliče družba.

Doktor pa reče jezno; „Nobena duša me ne more siliti, da bi pravil ime, pa ravno ga ne povém!“

— Je-li kateri navzočih gospodov?

„Ne, ne!“ zaklical je urno doktor, očitno vesel, češ, da po tej poti se bo rešil iz zadrege.

„No čez kraje teh gospodov tukaj pa Vi vendar redko kedaj pridete; tedaj je le še pri kacih dvéh to mogoče!“

„Jaz pa ne imenujem nobenega imena in prepovem si vsako nadaljno izpraševanje!“ zakriči doktor razdraženo.

„No, če je tako, mi pa dovolite reči, da Vašemu pripovedovanju ne verjamem,“ bil je odgovor patrov. „In zdaj bom jaz družbi povedal prav podobno dogodbo. Pred poldrugim letom sem v sosednji župniji pomagal opravljati duhovne opravila, gospod župnik je navzoč in lahko spriča (gospod priterdi.) Stanoval je tam ubog dninar. Njegovo ime je Lerske. Njegova žena, mati že devetih otrok, je potrebovala zdravniške pomoči. Zdravnik je prišel in ni se veliko mudil. Bil je lep poleten popoldan; zdravnik imel je le pičle pol ure hoditi; spotoma obiskal je še dva druga bolnika v tem kraju in dninar bil je s svojimi deveterimi otroci gotovo tako ubog, kakor Lazar. Nekaj dni pozneje pride doktorjev poštev (račun) dninarju Leske-tu; znašal je 10 tolarjev. Ubogi mož, kaj pa, da ni mogel plačati: doktor pošlje sodnjega hlapca in ta zarubil je edino kravo dninarjevo. Župnik je sicer skerbel, da je krava zopet v

hlev prišla — kako, mi ni treba natančneje praviti, doktor pa je svojih deset tolarjev v žep spravil.“

Čisto mirno je starček vse to pripovedoval in bilo je tiho, da bi se bila miška leteti slišala. — Še bolj mirno rekel je zdaj med tem ko je pogled obrnil na navzoče: „Junak moje dogodbice ima ime, ali želi gospóda, da ga povém?“ — „Da! da!“ klicalo se je od vseh strani, in že ni bilo več moč deržati smeha in priterjanja. P. Bernhard hotel je ravno doktorja vprašati; če je tudi on s tem zadovoljen, — pa videl ga ni več. Bil je že pri durih; neizrekljiv sméh gromel je za njim. — Kajti vsakdo vedel je, da noben drugi ni bil terdoserčni vitez patrove pripovedke, kakor sam doktor. — „Jaz dogodbice,“ pristavlja P. Bernhard, še nikomur nisem pravil; tudi danes bi je ne bil povedal, ko bi doktor družih ljudi ne bi bil tega krivičil, kar je on sam storil.

Razgled po svetu.

Stiske katoliške cerkve na Francoskem. (Konec.) Nadškofovo pismo se dalje glasí: „Ne; duhovščina ni bila nikdar sovražna današnjim državnim napravam in še danes ni. Če se jim kaže pa merzlo in zuemirjeno, je to še le od tedaj, kedar so se jeli zastopniki sedanje vlade bratiti s sovražniki sv. vere. Vsakemu, ki se današnji duhovščini čudi, svetujem, naj bere zgodovino poslednjih pétih lét. Leta 1880 ste nam s silo razrušili duhovne redove. Ob enem ste pa naložili neprenašljivih davkov ženskim samostanom, ne zменеč se za to, koliko dobrot da ravno le ti vedno skazujejo revežem, bolnikom, otrokom in sirotam. Leta 1882 zbrisali ste z novo šolsko postavo poduk keršanskega nauka iz učnega načerta, a čemur ste keršanski Franciji vtisnili pečat brezbožnosti. Predštév za izobrazo se pod Vašimi rokami od leta do leta kerči (v petih letih skerčili ste ga že za 7 milijonov). In letošnje leto nam ni bilo prav nič mileje-memo družih. Pričakovaje postave, ktera bi bila katoliškemu duhovstvu s tem zasolila poslednjo zaušnico, da bi le-to ne bilo v bodočnosti nič več oproščeno vojaščine, bili smo v parlamentu priče zadevnega predloga, ki je javnemu poduku uzel ves keršanski značaj. Med obravnavami slišali smo, kako je naučni minister napadal najpoglavitneje resnice naše sv. vere.“

Gledé vsega tega, gospod predsednik, res ne morem, da bi Vas ne vprašal, kako je z nami? Ali ima konkordat še veljavo, ali ne več? Razvideli smo, da si naučni minister želi ločitev cerkve od države, ob enem se pa boji nasledkov, ki bi iz tega nastali za sedanje državne naprave, ter hoče očitno mnenje že sedaj na to pripravljati. Da bi za odpoved te pogodbe (konkordata) pot pogladil, greši zoper svoje dolžnosti in na svojo dušo. Gospod predsednik, sklicujem se na Vašo nepristranost. Pišem Vam s pozivom, da spregovorite odločilno besedo v težavnem stanju. Dovolite, da Vam belolasi škof, ki je v teku svojega življenja sedemdeset raznih vlád doživel in preživel, dovolite mu, da Vam poslednjikrat sedaj pové, kar vé iz lastne skušnje. Republika, nadaljevajoč pot, ktero je nastopila, katoliški veri lahko silno veliko škoduje; zatreti, umoriti je pa ne bo mogla nikdar. Cerkev Božja doživela je že druge nevarnosti in prestala drugačne viharje, in vendar še vedno živí v francoskem oserčji. Tudi tiste bo še pokopala, kateri jo sedaj zatreti želé. Republika nima neumerjčnosti obljubljene, ne od Boga in ne od zgodovine. Če bi se Vašemu vpljivu posrečilo republiko do tega pripraviti, da bi ona spoštovala vest, da bi se postavno deržala konkordata po duhu njegovem kakor tudi po čerki sami, bi si s tem pridobili velike zasluge za ohranjenje jav-

nega miru in sloge med prebivalci. Če bi se Vam pa to ne posrečilo, ali če mislite, da niti Vaša dolžnost ni, kaj takega poskušati. potem pa nikar ne dolžite duhovnov in Cerkve, da Vam spodkopujejo naprave, ki so Vaši skerbi izročene. Saj je Vam znano, da upor ni naše orožje. Duhovščina bode, kakor doslej tako tudi naprej, voljno terpela, za svoje sovražnike ob enem molila in Boga prosila, da naj jih razsvetli. Tisti pa, ki so ta brezbožni boj (med republiko in Cerkvijo) pričeli, se bodo sami uničili v njem; groblje razvalin bodo pa še silno narastle, predno naši deželi zopet zasvetijo dnevi blagostanja. Zbujene strasti, ki vedno bolj pogosto na dan silijo, privlekle bodo za sabo vse drugačne nevarnosti za republiko, kakor so pa te, ki jih duhovščini očitata, da jih republiko spleta. Bog daj, da bi se v tistem groznem viharji, v katerem sprožene strasti ne bodo poznale nikake npravnostne meje več, v šibre ne razrušila sreča in samostojnost naše domovine."

Na to pismo odgovorili so framasonski listi z zasramovanjem in zabavljanjem. Kaj pa bo predsednik Grevy ukrenil, se zdaj še ne ve.

Iz Betlehema se poroča:

Ni potreba v Kino se podajati, da bi videli, kako se novorojenci izpostavljajo. Takih hudodelnih dejanj dobi se tudi v Sveti deželi in že mnogokrat je bila družba: „Delo sv. Družine v Betlehemu“, prisiljena, se taci malih in zapuščenih otročičev usmiliti. Pred kratkim je družba sprejela malega dečka, katerega so našli na mohamedanskem grobu. Vsako jutro, poroča nam redovnica iz Jeruzalema, grem pred vrata gledat, če ni ondi zopet kak otrok izpostavljen. Pa vendar se to po sreči ne zgodi vsaki dan. Večkrat pridejo ubožne arabske ženske svoje otroke nam prodajat. Če ga ne uzamete, nam žugajo, ga umorimo. Ponudimo n. pr. en frank, katerega s strastno poželjivostjo spravijo. „To nam je ljubše,“ pravijo nam, „kakor pa otrok!“ Otroke damo kerstiti ter jim preskerbimo vzgojiteljico.

Prečast. g. Belloni, kanonik v Betlehemu, ki ima ondi posebno sirotišnico za uboge sirote, zadnjič zaradi pomanjkanja živeža ni mogel sprejeti, dveh maronitovskih dečkov, ktera sta zaradi tega prišla v protestantsko sirotišnico! Drugi otrok je v veliko nevarnost za svojo nedolžnost stopil v službo pri nekem Turku, da bi ondi počakal toliko časa, da bi ga sprejeli v katol. sirotišnico v Betlehemu. To je zvedil Schwarz, prof. v Lutihu, vitez reda Božjega groba in vnet podpornik djanja sv. Družine, in prosil je Bellonija, da naj te tri dečke sprejme brez pomude, in ponudi se, da za njih živež hoče 5 let skerbeti.

Nemudoma je šla pisana prošnja okolo gospodov; na čelu stala so imena Luttiškega škofa Teodorja Montpeliera, in Hollanškega škofa pl. Breda; mnogo drugih dobrotnikov je nasledovalo. Nasledek vseh podpisov je bil tako velikansk, da se bodo otroci kaj lahko skoz 6 let vzgojali. Kaj pa, da se je Don Belloni potrudil, da je otročiče prej ko mogoče v sirotišnico sprejel. — Plača za izrejo enega mladeniča v Betlehemu, znaša letnih 300 frankov.

Blagi dobrotnik je 5. novembra letošnjega leta umrl v 82. letu svoje starosti v Lutichu.

Don Pavlo Bandoli, v Madahi (unstran Jordana) je Betlehemske sirotišnici zročil zelo nadarjenega dečka z upanjem, da mu bo ta mladenec enkrat v njegovi župniji zamogel pomagati. Deček je opravičil pričakovanje in skerb, ki so jo imeli za njega, zraven velike pobožnosti je bil tudi posebno priden in marljiv. V kratkem času je pretekel vse svoje sošolce. Don Bandoli ni imel takrat učitelja, vzame domù nekako 14 letnega dečka iz sirotišnice, čeravno še ni bil izdelal vseh razredov. Ta dobri deček prevzame šolski poduk

in v zadovoljnost g. župnika leto in dan v šoli podučuje. Utegne se kdo posmehovati, da 14 leten otrok se obnaša za učitelja. Toda v teh revnih krajih in imenito med Beduini ni mu treba diplome in mladi profesor je bil dosti učen in postaven, da je male arabce učil brati, pisati in pa keršanski nauk, in kar je ena prvih potreb bil je značajan, kar bomo zdajci vedeli. Kakor vsi učitelji po latinskih misijonih, dobival je po 20 frankov plače na mesec in zraven tega živež in stanovanje. Ko je učil že leto in dan, ga je njegov od razkolnikov podpihani oče hotel prisiliti, da bi zapustil Latince in prestopil k gerkom, kateri bi mu namesto 20 frankov dajali po 40 frankov na mesec, in zraven tega še živež in stanovanje. Deček pa se ni zmenil ne za ponudbe razkolnikov in ne za prošnje očetove. Ko oče ni jenjal mladenčka nadlegovati, mu je rekel le-ta: „Denar, ki si ga dobivam od latinskega župnika, Vam pač rad dām, toda svoje duše ne prodam; razkolnik pa ne bom.“

Ker pa so mu pohajale moči in denar, je neko noč skrivaj Madabo zapustil in pribežal nazaj v sirotišnico v Betlehem. Tri mesece je, kar se zopet nahaja med svojimi nekdanjimi tovarši. Nadja se, da bo tam doveršil svoje nauke in pozneje še veliko dobrega delal v ondornih ubožnih misijonih. Učite se od tega mladega junaka poštene značajnosti, slovenski mladenči!

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Nekdo v prav hudih dušnih potrebah za pomoč. — Neka fara brez duhovnega pastirja, priporočena v molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa in sv. Frančiška Ksaverija kmalo zopet dobila dobrega in gorečega duhovnega pastirja. — Zlo bolna oseba se priporoča v priprošnje Naše ljube Gospe sv. Jožefu, ako je božja volja, da zadobi ljubo zdravje. Uslišanje in Zahvala se v Danici naznani. — Oseba, že delj časa v pregrešni zavezi, ki tudi sv. zakramentov ne prejema, za pravo spoznanje in spreobrnjenje.

Zahvale.

V zlo sitni zadevi, katera, ako bi se ne bila prav iztekla, bila bi še žalostne nasledke imela, sem prosil sv. Jožefa pomoči; in stvar se ni le, kolikor sem želel, temveč še prav dobro iztekla: zato očitno zahvalo naznanjam sv. Jožefu, velikemu pomočniku. Neim.

Koledar za prihodnji teden:

3. vel. travna. Najdenje sv. Križa. S. Aleksander. — 4. Florijan. — 5. S. Pij V. p. — 6. S. Janez pred lat. vr. — 7. S. Stanislav. — 8. Prikazanje sv. Mihaela vikš. ang. — 9. Druga nedelja po Vel. noči. S. Gregorij Nazijanski.

Iz rimskega zapisnika mučnikov.

12. in 13. svečana.

Sv. Aleš, nadškof v Kiew-u na Ruskem. Iz njegovega življenja se skoraj nič ne vé. Živel je sredi 14. stoletja.

Sv. Anton, nadškof v Carigradu, je že kot majhen deček pokazal, da bode enkrat velik svetnik, ker je bil

silno pobožen in priden. Kot menih in mašnik je dajal najlepši izgled svojim podložnim, in kot nadškof Carigradski je alovele zavoljo svoje stanovitnosti in apostolske gorečnosti. Umerl je l. 895.

Sv. Damijan, vojšak rimske armade v Afriki, je bil prestopil h keršanski veri, v kateri je stanovitno ostal do svoje mučeniške smerti, ki jo je storil zavoljo nje. — Tudi v Rimu se ta dan obhaja svetnik taistega imena.

Sv. Erelia, devica in mučenica, rojena v Barceloni na Španjskem, kjer je tudi dosegla krono mučeništva za časa cesarja Dijoklecijana. Mesto Barcelona si jo je izvolilo varhinja in patrono.

Sv. Ludan, doma iz Škotskega, je po smerti svojih bogatih in imenitnih starišev zidal veliko bolnišnico, potem pa šel na božjo pot v Rim k grobovoma sv. aposteljnov Petra in Pavla. Na potu proti domu je umerl blizu Strasburg-a na prostem pod nekim drevesom. Bog je njegov grob poveličeval z raznimi čudeži.

Sv. Melecij, nadškof v Antiohiji, je imel zavoljo stanovitnosti v veri grozno terpeti od Ariancev. (Ti krivoverci so tajili božjo natoro Kristusovo.) Večkrat so ga pregnali iz njegove škofije. Še le cesar Gracijan ga je poklical nazaj iz pregnanstva. Umerl pa le ni pri svoji čedi, ampak v Carigradu, kamor se je bil podal na vesoljni cerkveni zbor leta 381. Sv. Janez Krizostom in sv. Gregorij Nisenski z veliko pohvalo govorita o njem v svojih spisih.

Sv. Modest in Amonij, dva otroka, ki sta v Aleksandriji mučeniško smert storila za sv. vero. Kako ta otroška serčnost in stanovitnost osramotuje marsiktere starca, kateri si ne upa očitno spoznavati svoje katoliške vere!

13. sušca.

Sv. Agab, prerok v Siriji za časa aposteljnov. Pre-rokoval je lakoto, ktera je res prišla in trajala skoraj šest let, in jetništvo sv. aposteljna Pavla. Sv. Lukež piše o njem v „Djanju aposteljnov.“

Sv. Ermenilda, hči angleškega kralja Erkombert-a in svete Seksburge, je bila v zakon dana nekemu kralju Wulfer-ju, kteremu je rodila sveto Vereburgo, alovečo po vsem Angleškem zavoljo njenih čednost. Po smerti svojega soproga zapustila je svet in stopila v samostan, kamor je že pred bila šla njena hči Vereburga in kjer je njena mati Seksburga živela kot prednica, opatinja. Po njeni smerti so njo izvolili opatinjo. Umerla je polna zaslug leta 703.

Sv. Faska, hči plemenitih poganskih starišev v Raveni, je prejela zakrament sv. kersta ob enem s svojo dojnico, sv. Mavro. O preganjanju kristjanov za cesarja Decija je bila v ječo veržena, ter je, akoravno še le 15 let stara, vse muke stanovitno prenašala, dokler je niso slednjič z mečem prebodli. Sv. Mavra umerla je z njo vred.

Sv. Gregorij II., papež od leta 715—731, rojen v Rimu, in izrejen pod nadzorstvom papeža Sergija. Kot papež je mnogo storil za sv. cerkev. On je poslal sv. Bonifacija kot oznanovalca sv. vere v nemške kraje; on je zagovarjal in branil tudi kerščansko čiščenje svetih podob proti nasprotnikom tega čiščenja. Večkrat so ga le-ti zato hotli zavrato umoriti, ali pomoč božja ga je vsakikrat čudovito rešila.

Sv. Katarina Riciška, (de Ricciis), devica, je že kot 14letna deklica stopila v red sv. Dominika, kjer je tako napredovala v raznih čednostih, da so jo v 25. letu njene starosti izvolili prednico. Bila je v takem slovesu pobožnosti in modrosti, da so kralji, kardinali in škofje

se do nje obračali in se z njo posvetovali v važnih zadevah. S sv. Filipom Nerijem sta si dopisovala.

Sv. Lucinij, škof, je bil najpred vojščak, potem mašnik, naposled škof Andegavski (Angers) na Francoskem. Bil je neizrečeno oster sam proti sebi, toliko mileji pa proti drugim, zlasti do revežev. Umerl je leta 605.

Sv. Štefan, opat, je bil mož izvanredne poterpežljivosti, da ga sv. Gregorij Veliki ne more prehvaliti. Razžalnike svoje je imel za največe prijatelje, ter jim je vedno hudo povračeval z dobrim. Zato ga je pa tudi Bog počastil še na tem svetu; poslal mu je namreč angelje k smertni postelji, da so jih vsi pričujoči vidli.

Listek za raznoterosti.

V Marijanišči se bodo v čast Materi Božji, kateri ste posvečeni kapela in hiša, tudi obhajale slovesne Šmarnice, in sicer vsaki dan mesca majnika — tudi ob nedeljah — ob poli sedmih zvečer. Naj bi blažena Devica in mila Zavetnica te hiše ohranila ji vse dose-danje prijatelje in dobrotnike in naklonila ji še novih.

Še zmiraj „za pirhe“. Kruh nebeški ali: Navod pobožno moliti in častiti presv. Rešnje Telo. S trojno mašo in drugimi navadnimi molitvami. Tretji zopet pomnožen natis. Z dovoljenjem v. č. ljublj. škofijstva. Založila družba sv. Vincencija. Za darila o priliki prvega sv. Obhajila in za bratovske ude sv. R. Telesa je ta knjižica kakor nalaš, in enako za vse katoličane ko pomoč goreče častiti najsvetejši zakrament. Cena: v polusnji 70 kr., vsa v usnji 90 kr., z zlatim obrezkom 1 gld. 20 kr. V „katol. bukvarni.“

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. gosp. župnik Jan. Ev. Vovk 4 gld. — S Černega verha blagi dobrotniki 7 gld. 50 kr. — Neimen. 80 kr. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Iz Zaliloga po č. g. župn. 2 gld. — Č. farni vrad v Zavratcu 3 gld. 10 kr. — Neimen. 1 gld. — Ig po č. g. župniku 3 gld. 94 kr. — Fara Senozeška 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Fr. Perpar, duhovni pomočnik v Trebnjem. 60 gld. — Čast. gosp. Al. Kumer, župnik na Berdu, 82½ kr.

Za zvonove v Sarajevu: Nabirki pri Sv. Trojici po čast. g. župniku 17 gld. 45 kr.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Ant. Čuk 52 kr. (Op. V zavitku bilo 6 kr. več.)

Za najpotrebniše misijone: S Černega verha 7 gld. 50 kr.

Za napravo č. oo. Frančiškanov v Rimu: S. Z. 1 gld. — M. R. 1 gld.

Za bratovščino N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca: Po č. g. S. Z. 1 gld. 40 kr.

Za sv. Očeta: Iz Zaliloga 2 gld.

Za brat. Sv. R. Tel.: Neimen. 1 gld. 20 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. M. Sim. v Norwood-u: Listnica izročena odpravnistvu in reč se bode vravnala. — G. P. v R.: Prav iskrena hvala in pozdrav!